

LAURENT BINET

DEN SYVENDE
SPROGFUNKTION

Roman

På dansk ved Peer Bundgaard

Forlaget Bobo
- Den franske bogcafes forlag

14.

Med et lille hvidt håndklæde om livet vader Jacques Bayard og Simon Herzog rundt i saunaens dampe midt iblandt andre svedende skikkelser, hvis kroppe flygtigt strejfer hinanden. Kommissæren har efterladt sit skilt i omklædningsrummet, de er her inkognito, de skal frem for alt ikke forskrække gigoloen med øringen, hvis de finder ham.

Reelt udgør de et temmelig troværdigt par: Den gamle, muskuløse mand med det behårede bryst, der beglor folk inkvisitorisk, og den unge magre, hårløse mand, der sender stjalne blikke til højre og venstre. Simon Herzog ligner en forskrækket antropolog, og det vækker lyst, de mænd, han krydser, ser længe på ham og vender sig om efter ham, men Bayard har også en vis succes. To-tre unge fyre sender ham lokkende blikke, og

en tyk mand iagttager ham på afstand med et fast greb om sit lem: Lino Ventura-stilen har øjensynligt sine tilhængere. Selv om Bayard er rasende over, at den her bunke røvpulere tror, at han er en af deres, er han tilstrækkelig professionel til at skjule det og nøjes således med at se lettere fjendtlig ud for at afskrække alle fra ethvert forsøg på tilnærmelser.

Der er flere forskellige rum: en egentlig sauna, et dampbad, et svømmebassin, backrooms med diverse installationer. Faunaen i saunaen er ligeledes temmelig varieret: alle aldre, alle højder, alle kropsstørrelser er repræsenteret. Men hvad angår det, som kommissæren og hans hjælper er der for, har de et problem: Halvdelen af de tilstedeværende har ring i øret, og andelen er praktisk talt 100 % hos dem under tredive år, der næsten alle er nordafrikanere. Desværre er frisuren heller ikke et brugbart indicie: Det er umuligt at identificere dem med langt pandehår i et sådant miljø, for når éns hår er vådt, trækker man det automatisk tilbage.

Tilbage er så det sidste indicie: den sydfranske accent. Men det kræver før eller siden verbal kontakt.

På en keramikbænk i et hjørne af saunaen sidder to ynglinge og kysser, mens de river den af på hinanden. Diskret læner Bayard sig ind over dem for at se, om de har ring i øret. Ja, det har de begge. Men hvis de var gigoloer, ville de så spille deres tid på hinanden? Det er muligt, Bayard har aldrig arbejdet i sædelighedspolitiet og er ikke specialist i skik og endnu mindre i sæd. Han trækker Simon med rundt for at besigtige territoriet. Det er svært at se noget, lyset er dæmpet, dampen danner en tæt tåge, og flere af dem har søgt skjul i backroomene,

hvor man kun kan iagttage deres aktiviteter gennem et tremmevindue. De krydser en vildt udseende araber, der forsøger at befamle alles lem, to japanere, to mænd med overskæg og fedtet hår, to tykke tatoverede mænd, gamle lidderbukse, unge mænd med fløjlsbløde blikke. Folk har håndklædet omkring livet eller over skulderen, alle er nøgne i svømmebassinet, nogle har ståpik, andre ikke. Også dér er der alle størrelser og alle former. Bayard forsøger at frasortere dem med øring, og da han har fundet en fire-fem stykker, udpeger han én af dem for Simon og beordrer ham at gå hen og tale med ham.

Simon Herzog ved godt, at det ville være mere logisk, hvis det var Bayard selv, der gik hen og talte med gigoloen og ikke ham, men strisserens tillukkede ansigt får ham hurtigt til at forstå, at det ikke kan betale sig at protestere. Kejtet går han hen til gigoloen og siger godaften. Med skælvende stemme. Den anden smiler, men svarer ikke. Uden for sit undervisningslokale er Simon Herzog et temmelig genert væsen, han har aldrig været den store forfører. Han får fremstammet et par banaliteter, som han straks finder akavede eller latterlige. Uden at sige noget tager den anden hans hånd og trækker ham hen i retning af backroomene. Simon følger apatisk med. Han ved, at han bør reagere hurtigt. Han spørger klangløst: "Hvad hedder du?" Den anden svarer: "Patrick." Ikke nogen efterhængt å- eller ø-agtig lyd, der kan afsløre en sydfransk accent. Simon går ind i et lille rum med den unge mand, der tager fat om hofterne på ham og går på knæ foran ham. For at få ham til at udtale en hel sætning fremstammer Simon: "Er det ikke bedre, hvis jeg starter?" Den anden siger nej og fører hånden

ind under Simons håndklæde, det giver et sæt i ham. Håndklædet glider ned på gulvet. Simon konstaterer overrasket, at hans pik i den unge mands hænder ikke helt er i hviletilstand. Han beslutter sig for at satse alt: ”Vent lige lidt, vent lige lidt! Ved du, hvad jeg godt kunne tænke mig?” Den anden spørger: ”Hvad?” Stadig ikke nok stavelser til at identificere accenten. ”Jeg kunne godt tænke mig at skide på dig.” Den anden ser overrasket på ham. ”Hvad siger du til det?” Endelig svarer Patrick uden nogen sydlig accent: ”Ok, men så bliver det dyrere!” Simon Herzog samler sit håndklæde op og skynder sig ud, mens han siger: ”Nåmen, desværre, det må så blive en anden gang.” Hvis han skal gøre cirka det samme med det dusin potentielle gigoloer, der render rundt i saunaen, risikerer det at blive en lang aften. Han krydser igen den forvildede araber, der forsøger at pille ved hans pik, de to mænd med overskæg, de to japanere, de tykke tatoverede mænd samt ynglingene og når hen til Bayard, ligesom en kraftig, professoral og nasal stemme skærer gennem lokalet: ”En af ordensmagtens lakajer spiller med sine repressive muskler i biomagtens gemakker? Så bliver det ikke mere normalt!”

Bag Bayard sidder en skaldet, senet mand med kantet kæbe og armene over kors på ryglænet af en træbænk, vidt spredte ben og får sin pik suttet af en ranglet ung mand med øring, men kort hår. ”Har De fundet noget interessant, hr. kommissær?” spørger Michel Foucault, mens han stirrer på Simon Herzog.

Bayard skjuler sin forbløffelse, men ved ikke, hvad han skal svare. Simon Herzog spærrer øjnene op. Stilheden fyldes med skrig og stønnen fra backroomene. I

baggrunden sidder de to mænd med overskæg og holder hinanden i hånden, mens de skjult iagttager Bayard, Herzog og Foucault. Den pikpillende araber driver omkring. Japanerne ser ud til, at de har tænkt sig at hoppe i svømmebassinet med deres håndklæder om hovedet. De to tatoverede mænd lægger an på ynglingene, eller omvendt. Michel Foucault udspørger Bayard: "Hvad synes De om stedet, kommissær?" Bayard svarer ikke, man kan kun høre lydene fra backroomene: "Årh! Årh!" Foucault: De leder efter nogen, men De har tilsyneladende allerede fundet ham." Han peger på Simon Herzog og ler: "Deres Alkibiades!" Backroomene: "Årh! Årh!" Bayard: Jeg leder efter nogen, der var sammen med Roland Barthes kort før hans ulykke." Foucault kærtegner hovedet på den unge mand, der er travlt beskæftiget mellem hans ben: "Ser De, Roland havde en hemmelighed ...". Bayard spørger hvilken. Backroomene stønner højere og højere. Foucault forklarer Bayard, at Barthes havde en occidental måde at forstå sex på, det vil sige både som noget hemmeligt og noget, hvis hemmelighed skulle afsløres. "Roland Barthes," siger han, "er lammet, der ville være hyrde. Og det blev han! Den mest brillante af os alle! Men hvad alt det andet angår. Hvad angår sex, forblev han et lille lam." Backroomene brøler: "Årh! Årh! Årh! Årh!" Gramsearaberen forsøger at liste hånden ind under Simons håndklæde, men han skubber den diskret væk, hvorefter arabereren forsøger sig med de to mænd med overskæg. "I grunden," siger Foucault, "var Roland kristen af sind. Han kom her, ligesom de første kristne gik til messe: uden at fatte noget, men med stor lidenskab. Han troede uden at vide hvorfor." (I back-

roomene: ”Jahr! Jahr!”) De væmmes ved homoseksualitet, gør De ikke, kommissær?” (”Hårdere! Hårdere!”) Det er ellers Dem selv, der har skabt os. Der var ikke noget begreb om maskulin homoseksualitet i det antikke Grækenland: Sokrates kunne røvpule Alkibiades uden at blive opfattet som pæderast, grækerne gjorde sig en mere ophøjet forestilling om, hvad der burde tælle som fordærvelse af ungdommen ...”

Foucault læner hovedet tilbage med lukkede øjne, uden at hverken Bayard eller Herzog kan afgøre, om han giver sig hen til sin nydelse, eller han tænker sig om. Og fortsat backroomkoret, der synger højere og højere: ”Jahr! Jahr!”

Foucault åbner igen øjnene, som om han lige var kommet i tanke om noget: ”Og grækerne satte ellers grænser. De nægtede unge drenge adgang til nydelse. De kunne selvfølgelig ikke forbyde den, men den var utænkelig for dem, og i sidste ende gjorde de ligesom os: De nøjedes med at udelukke den med velanstændighed (Backroomene: ”Nej! Nej! Nej!”) Velanstændigheden er i sidste ende altid det mest effektive af alle tvangsmetoder ...” Han peger på sit skridt: ”Dette er ikke et sugerør, som Magritte ville sige, haha!” Så løfter han hovedet på den unge mand, der i al den tid har været optaget med meget samvittighedsfuldt at sutte den af på ham: ”Men dig, Hamed, du kan godt lide at slikke min pik, hva?” Den unge mand nikker stille. Foucault ser ømt på ham og siger, mens han kærtegner hans kind: ”Det klæder dig med det korte hår.” Den unge mand smiler og svarer med en accent, som var han lige ankommet med firetoget fra Marseille: ”Tak ska du ha, Michelø!”

Bayard og Herzog spidser ører, de er ikke sikre på, at de hørte, hvad de hørte, men han tilføjer nu med en helt umiskendelig sydfransk accent: ”Du er sgu god nok, Michelø, og du har en skideflot pikø!”